

Légikikötő a Bajai úton...

„Érdemes törni a fejünket!”

Ez a hangár, bizony, már ipartörténeti érdekesség, de felépült mellette az új is...

Azt hallottam, hogy nagy tervek formálódnak a Bajai út melletti MHSZ-repülőtéren. De azt is hallottam: „ugyan már, minálunk az ilyen tervekől úgysem lesz semmi...” S mivel a sok hír, álhír, meg félhír után már igazán kíváncsi vagyok, egy újságíró, kézenfekvőnek tűnt, hogy a legilletékesebb, Podolsák András százados, a repülőtér parancsnoka beszéljen arról, milyen jövőt terveznek Szeged nyugati határájánál?

— Mielőtt szárnyalna a képzelet, talán egy rövid bemutatkozást hadd kérjek. No, nem a parancsnok személye lenne most a legfontosabb, hanem a reptér történetéről szeretnék faggatózni.

— Ez a terület az első világháború után már katonai reptér volt, majd a második világháború idején nagyobb beruházásba kezdtek itt. A most látható épületek nagy része — bár ma véletlenül sem repülési célokat szolgálnak — akkor épült, de a fejlesztés aztán az ötvenes években teljesen elmaradt. Sőt, a sportrepülés is átkerült egy időben Algyőre. Amikor aztán a belföldi légiforgalom a 60-as évek elején megszűnt, teljesen kihaltá vált ez a reptér — egészen 1968-ig. Akkor ideiglenes jelleggel — ahogy akkor mondták — ide költözött az MHSZ-repülés, s el kellett telnie vagy két évtizednek, mire teljesen biztossá vált, hogy helyünk végleges, vagyis érdemes komolyabb beruházásokon is törni a fejünket.

— Ez aligha csak a sportrepülésre vonatkozna...

— Nézze, ma az a helyzet, hogy repterünk valóban csak a sportrepülés bázisa, s a vállalatoktól kapott tá-

mozgatások is épp úgy érkeznek, mintha mondjuk egy focicsapatot pénzelnének. Mi ennek a segítségnek is nagyon örülünk, de a XX. század vége felé ideje lenne már észrevenni, hogy ez a terület nem egyszerűen MHSZ-reptér, hanem Szegednek, mint közép-európai városnak a légi kapuja is lehetne.

— Nem túl merész álmok ezek a nagy szegénység idején?

— Ahogy vesszük... Elmondom először is, mi szól a fejlesztés mellett. Tehát: a szegedi reptér az ország legjobb és legnagyobb, mintegy 250 hektár területű füves reptere. A talaja kiváló, s itt minden szélirány esetén felszállhatnak a gépek. Nem csoda, hogy a sportolók is nagyon kedvelik, s ha csak lehet, itt rendezik a különböző országos bajnokságokat. S az sem véletlen, hogy minden esélyünk megvan arra — 1992-ben itt rendezzük meg a vitorlázórepülő Európa-bajnokságát. No, ennyit a sportról. Ami pedig a polgári repülés lehetőségeit illeti: napjainkban a kispépes magánforgalom már csak mifelénk számíthat elháríthatatlan luxussnak, a nyugati országokban viszont üzletemberek, politikusok, vagy tehetősebb polgárok bizony hétköznapi közlekedési alkalmatosságnak tekintik — joggal — a repülőgépet. Amikor a fejlesztéseken törünk a fejünket, mi rájuk, az Európát már behálózó magánforgalomra gondoltunk. Szeged, megítélésünk szerint, jó állomása lehetne a Nyugat- és Észak-Európából az Adriára és persze onnan visszaindulóknak, akik ma hazánkban csak egy helyen, Budapesten kaphatnak le-

szállási engedélyt. De például gazdasági életünk nyitásával az is egyértelmű, hogy nyugati üzletemberek gyakrabban látogatnak hozzánk, s mint mondtam, ők bizony előszeretettel használják a repülőt. Akár máris szolgálhatok példával: az orosházi üveggyártól máris megkerestek, hogy a hozzájuk érkező amerikai, vagy nyugat-európai üzletembereket tudnánk-e fogadni?

— És tudnák?

— A mai felszereltségünkkel, kiszolgáló létesítményeinkkel természetesen nem. De ha a reptér szomszédságában levő, ma még raktárépületnek használt építményt megkapnánk, ott kiépíthetnénk egy kis szállodát, az összes járulékos helyiségekkel, s ezzel egy időben külön helyet tudnánk biztosítani az MHSZ-klubnak, a repülős kiképzésnek...

— Mindezt...?

— Mindezt mai áron számolva 170 millió forintért. Tudom, hihetetlenül hangzik, hogy ez összejön, de elárulom, hogy csak nálunk ragadtak le a közlekedésért felelős szakemberek a 20-as busz szintjén. Mert például az a nyugati üzletház, amellyel most is tárgyalunk, lát pénzt az ötletem, hiszen jól tudják, ez Nyugat-Európában bizony kemény profitot produkáló üzletág.

— Akkor fejezzük be ezzel: a reptér parancsnoka bizakodó?

— Valóban az vagyok, csak nagyon szeretném már, ha végre megvalószna Szegeden néhány, döntésre jogosult ember szemlélete, s rájöjjön a város, milyen értékek rendelkeznek itt, a Bajai út mellett.

Bátyi Zoltán

Szolgáltatás

Adócsaló leszek! — határoztam el a minap. Pontosan, rákényszerítettek, hogy ne tegyek időben eleget állampolgári kötelességemnek. Pedig én készültem... Nem úgy, mint a posta. Pénteken már kora délelőtt hatalmas sor kígyózott a Széchenyi téri főpostán. Aki ide beáll, arról megmintázom a türelem szobrát. Mivel jövőre is „szeretnék” adót fizetni, úgy döntöttem, inkább dolgozom. Seba, majd hazafelé menet valamelyik „kispostán” feladom a pénzt!

Fél négykor a József Attila sugárúton szinte

senki sem támasztotta a postafiók pultját, az alkalmazottakon kívül. Ez való nekem, gondoltam és már nyújtottam is be az ablakon az előre elkészített csomagot, pénzt.

— A levelet átveszem, a pénzt nem! — közölte udvariasan a hölgy.

— De még csak fél négy van, és önök négyig vannak nyitva — próbáltam védekezni.

— De háromkor már lezárjuk a pénztárt! — kaptam az ellentmondást nem tűrő választ.

Mit tehettem? Odébb álltam. Azután otthon el-

morfondíroztam. Vajon a posta miért nem igyekezett felkészülni az utolsó néhány napi „rohamra”. Talán most egy-két hétig nyújtott munkában is átvethetnek az adót.

És különben is: ki nyitja rájuk az ajtót reggel 8-tól délután 3-ig, amikor mindenki dolgozik? Nem lehetne ezt másként csinálni? Már mint a nyitva tartást. Úgy, hogy ne csak a postásoknak, hanem a lakosoknak is jó legyen?

Hiszen (szolg)-áltatás helyett szolgáltatást várnánk el az egyre emelkedő díj-szabás mellett...

R. G.

Külön-külön vagy együtt?

KISZ helyett MSZISZSZ legyen az új név — javasolták a szegedi küldöttértekezleten

A városi KISZ-bizottság egy korábbi döntése értelmében szombaton megtartotta küldöttértekezletét a szegedi városi pártbizottság székházában. A fórum délelőtt fél 9-kor kezdődött. A küldötteknek választ kellett adniuk, mint hogy hová csatlakozzanak, milyen álláspontot képviseljenek a közelgő májusi kongresszuson és hogyan értékeljék az elmúlt időszakot, milyen munkát is végeztek az 1988. december 3-i küldöttgyűlésük óta. Írásunk, a teljesség igénye nélkül, néhány jellemző gondolatot, véleményt ismert. Mi foglalkoztatja a 33 éve szőlőt bontott, egységesnek deklarált Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség mai tagjait? Megújul-e a KISZ? A különböző érdeklődésű, érdekeltségű, foglalkozású és gondolkodású fiatalok külön-külön, vagy egy nagy szövetségben, a konszenzus elvét betartva küzdenek közös érdekeik érvényesítéséért, maguk és a most formálódó reformpárti társadalom javára?

Először kitüntetések adtak azoknak a fiataloknak, akik kiemelkedő munkát végeztek az ifjúsági szövetségben. Ezt követően a dokumentumszerkesztő bizottság vezetője, Szilágyi Ákos, a városi KISZ-bizottság első titkára kért szót. Elmondta, a küldötteknek előre megküldött dokumentumtervezethez nem kíván szóbeli kiegészítést tenni, azonban mint a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség egyik tagja, néhány eseményt kiemelt, amely meghatározta a dokumentumban foglaltakat. Egy félreértést kell először is tisztázni, hisz fontos feladat meghatározni a KISZ-hez való csatlakozást, a tagszervezetek lehetőség fogalmát, a bejelentkezést. Ez azért is fontos, mert a kongresszus arról is dönt, milyen szervezeti keretek közt kíván működni a továbbiakban. Személyes tapasztalata szerint az elmúlt időszak döntéshozatali mechanizmusa erősen magán viselte azt, hogy az ifjúsági szövetségre 1957-től a centralizmus volt a jellemző.

Ennek a városnak szellemi ereje megérdemli, hogy mind a kongresszusban, mind egyéb körben saját önálló döntéshozatallal rendelkezzen. Az első titkár személyi kérdésekkel is foglalkozott, mert felmerült az a lehetőség, hogy az ifjúsági szövetség tagjait tömörítő városi KISZ-bizottság a kongresszus után esetleg választmányként működik, melynek politikai vezetője az elnök, az apparátus irányítója pedig a titkár legyen. Véleménye szerint ez rendkívül demokratikus, de csak akkor, ha nincs „politikai statáriális állapot”. Azt is meg kell fontolni, hogy a jelenlegi apparátus létszáma igazodik-e a taglétszámhoz? Míg négy-öt évvel ezelőtt 24 ezer tagja volt az ifjúsági szövetségnek városunkban, tavaly már csak 12 és az eddigi bejelentkezések alapján a különböző vállalatoknál és intézményeknél működő KISZ-szervezetek taglétszáma 2616, a középiskolákban 2191. Végül hangsúlyozta, „a jelenlegi esetben akár most, akár a májusban megválasztásra kerülő első számú vezetőnek bizalmat kell adni és széleskörű jogkörrel felruházni.”

Tóth László, az értelmiségi réteg tanács képviselője nem nélkülözhetette a szubjektívítást, hisz javaslatként hangzott el, hogy társadalmi munkában vállalja a politikai vezetést, amennyiben megbizna a küldöttgyűlés ezzel őt. Március 15-éről szölvé elmondta, hogy látta az új politikai szervezetek és a KISZ-szervezetek ünneplését és úgy érezte, hogy a KISZ tért veszített. Idézte az

egyik szónokot, aki azt mondta: 1986–87-ben a magyar nép felemelte a fejét. Ez a KISZ-re — úgy érzi — nem vonatkozik, a KISZ programot alkot, szervező-dik, szervezeti szabályzatot formál, miközben elveszté tagságát.

Miért nem politizál a KISZ, miért nem próbálja megmozgatni a tömegeket? Fölmerül a kérdés, egy vagy több titkárt válasszanak-e, igenis ennek, a fórumnak kell döntenie erről, mert ha ezt elmulasztja, a kongresszus sem segíthet. Véleménye szerint egy KISZ-vezetőnek nem szabad függeni anyagilag a mozgalmától.

Természetesen szó esett arról is, miből tartsa fenn magát az ifjúsági szövetség? Csányi Zoltán, a megyei KISZ-bizottság első titkára azt javasolta, hogy a megkurtított költségvetési támogatás minél nagyobb része jusson az alsóbb szintű szervezeteknek. A megyei KISZ-bizottság rendelkezésre álló pénz a tavalyihoz képest 8 millióval csökkent, ennek ellenére Szeged város 5 millió forinttal gazdálkodhat.

Tóth Katalin a túlzott létszámú apparátust kifogásolta és javaslata szerint az erre az évre rendelkezésre álló pénzeszközök kétharmadát a kongresszus utáni időszakra kell tartalékolni, hogy az új szövetségi rendszerben a tagszervezetek megfelelő anyagi háttérrel kezdjék meg munkájukat.

Révész Mihály a városi pártbizottság nevében szölt. Jelentősnek minősítette a fórumot, minden problémájával együtt. Az újjászerveződő ifjúsági szövetséget egy járnai tanuló kisgyermekhez hasonlította, aki néha bizony még meg-megrogyan, térdre esik. A KISZ keresi saját azonosságtudatát, önmagát próbálja meghatározni, és ugyanolyan szenvedő alanya a társadalmi modell-váltásnak, mint más szervezetek. Túljutva a krízisen, lehetővé válik, hogy politikai szervezet legyen.

Sütőri László: „Amiben ma döntést kell hoznunk, az a szövetségi típusú működés kapcsolatos. Nyilván azért vitatkozunk, tárgyalunk most, mert vannak közös érdekeink. Ha most eldöntjük, hogy szövetségi rendszert akarunk, tisztázni kell, hogy kik, mikor, miért akarják a szövetséget megkötni. Ehhez nyújt segítséget a városi KISZ-bizottság programja.”

Délutánra a véleménykülönbségek fölkorbácsolták a kedélyeket. A két táborra osztott küldöttgyűlés résztvevői úgynevezett konzultációs szünetet kértek. A kérdés az volt, hogyan és hová csatlakozzanak? Milyen álláspontot képviseljenek? A

fórum résztvevőinek egyik része a szegedi dolgozó fiatalok ifjúsági szövetsége képviselőitében — mely március 29-én tartja közgyűlését — azt az álláspontot képviselte, hogy a testület a jelenlegi létszámárányával működjön a következő városi küldöttgyűlésig, és elsődleges feladata legyen a városi szintű új szervezeti forma alapszabályának elkészítése, a jelenlegi KISZ-szervezetek városi szintű képviselői és a májusi küldöttgyűlés megszervezése. A „kibesek” — középiskolai KISZ-bizottság — pedig azon a véleményen voltak, hogy a jelenlegi testületet osszassa fel a küldöttgyűlés és a tagszervezetek májusban döntsének, a kongresszus után, a továbbiakról.

Konszenzus született, mint megannyi más kérdésben is. A határozatok lényeges pontjai, hogy a város KISZ-tagsága a megyei tagszervezetnek csatlakozzék, önálló tagszervezetet akar kialakítani és a kongresszust követően, májusban ismét legyen küldöttgyűlés. A városi bizottság költségvetésének időarányos részét az első félévben a jelenlegi elosztási elvek szerint használja fel és a fennmaradt részt normatív módon kapják meg a szervezetek, akik arról is döntenek majd, hogy apparátusaitak hogyan finanszírozzák. A KISZ utódszervezetének új nevére is döntés született, elvetve a jelenlegit, és a baloldali ifjúsági szervezetek szövetségé elnevezést, a kongresszusig küldöttek a KISZ legmagasabb fórumán a Magyar Szocialista Ifjúsági Szervezetek Szövetsége elnevezést javasolják majd.

Nem kevés vita volt akkor sem, amikor a jelölést előkészítő bizottság vezetője, Németh Sándor javaslatát elmondta. Új első számú vezetőt kellett választania a tanácskozási résztvevőknek, mert Szilágyi Ákos városi első titkár felmentését kérte. Kormányos Gábor titkár pedig április elsejétől más-hol kíván dolgozni, vállalva azt, hogy társadalmi munkában a KISZ XII. kongresszusáig betölti korábbi funkcióját. Együttal arról is dönteni kellett, hogy az új vezető társadalmi munkában vagy főállásban végezze-e munkáját majd ezután. A szavazás módjáról is vita kerekedett, végül itt is dönt/s született, a „szavazólistára” Tóth László és Bereznai Gusztáv, a városi KISZ-bizottság eddigi megbízott titkára került föl. Többen „kétkörös szavazást” javasoltak. Végül is csak akkor kellett volna még egyszer szavazni, ha a társadalmi munkás titkárt választja meg a küldöttgyűlés. Erre nem került sor, mert a 63 döntési joggal rendelkező küldött 59 érvényes szavazatot adott le, amelyből 38 szavazatot Bereznai Gusztáv, 21-et pedig Tóth László kapott. Így tehát a városi KISZ-bizottság új első titkára Bereznai Gusztáv lett. Végül késő délután, negyed 6-kor a küldöttgyűlés résztvevői megválasztották a kongresszusú küldötteit is. Szeged város KISZ-tagjaiat Malatinszky Judit, Tóth László és Várnagy József képviseli majd a KISZ kongresszusán.

Czakó János